

46. Raamattuluento: Vaeltakaa Hengessä

Alkurukous

Aluksi

Tässä luennossa käytetään raamatunkäännöksiä -38, -92 ja Raamattu kansalle. Ne ”juoksevat” tietokoneessa rinnakkain, joten niistä on helppo valita sopivin käännös kuhunkin tarkoitukseen. Välillä on jossakin luennossa mainittu raamatunpaikkaviitteetkin. Jätän ne nyt tässä pääosin pois. Ne löytyvät kyllä tekstiversiosta.

Liha

Ennen kuin voimme puhua Hengessä vaeltamisesta, tulee meidän tietää mitä liha on. Me synnymme tänne maailmaan lihan ihmisinä. Olemme Raamatun mukaan liha, eli luonnollinen ihminen. Vastaväitteistä huolimatta olemme syntyessämme luonnollisia ihmisiä, eli siis lihaa. Vastasyntynyt lapsi-kaan ei ole henkiruumiissaan, vaan luonnollisessa, lihan ruumiissa. Tämä tarkoittaa sitä, että olemme jo syntyessämme lihallisia, sillä vääjäämättömästi: ”*Mikä lihasta on syntynyt, on liha, ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki*” (Joh. 3:6), Jeesus sanoo näin monille vastaväittäjille, jotka pinnallisen kristillisyytensä vuoksi muuta puhuvat. Tästä ensimmäisestä harhasta sikiää sitten monet muut harhaopit. ”*Syntyisikö saastaisesta puhdasta? Ei yhden yhtäkään*”, hurskas Job lausuu (Job 14:4). Jumala puhuu myös Jeremian kirjassa jotakin tärkeää meistä: ”*Miten voit väittää: ”En ole saastainen, en ole juossut baalien perässä”? Ajattele toki, mitä tapahtui laaksossa, muista, mitä olet tehnyt, sinä nuori, kiihkeä kamelintamma, joka laukkaat sinne ja tänne.*” (Jer. 2:23). Sana paljastaa todellisen alkuperämme. Olemme syntyperämme vuoksi osallisia myös omavanhurskaudesta. Olemme syntyperältämme juutalaisia. Moni on vakuuttunut, että on syntynyt synnittömänä. Jos näin olisi, emme edes tarvitsisi uutta syntymää. Pieni vauvakin on jo omakeskeinen ja itserakas. ”*Minä, minulle*”, on meidän lihallisen minämme puhetta. Olemme luonnostamme narsisteja. Joillakin se sellainen alkaa hallita jopa kokonaan persoonaa. Liha on liha. Ei se sitä muuksi muutu. Se ei parane paastoilla ja kieltäytyksin, ei tahdon voimalla, ei ponnistelujen avulla. Liha pysyy lihana. Uskovillakin. Liha ei voi vanhurskautua, eikä pyhittyä. Se on kokonaan turmeluksen ja saastaisuuden vallassa. Toki muutamat ihmiset ovat pukeutuneet päällisin puolin sivistyneisyyteen, siveyteen ja hurskauteen. Silti he ovat liha ja lihan vallassa. Apostoli Paavali tekee sen aivan selväksi: ”*Sen sanon, veljet, ettei liha ja veri voi saada omakseen Jumalan valtakuntaa ja ettei katoava voi saada omakseen katoamattomuutta*” (1. Kor. 15:50). Ja vielä: ”*Jotka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset*” (Room. 8:8).

Sen tähden meidän on synnyttävä uudesti. Meidän on synnyttävä Hengestä, jos halumme on tulla vaaseen. ”*Jeesus vastasi hänelle: ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.” Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä uudesti, ylhäältä*” (Joh. 3:3,7). Vielä Jeesus opettaa: ”*Henki yksin tekee eläväksi, lihasta ei ole mitään hyötyä*” (Joh. 6:63).

Nyt tulemme pääasiaan ja luentomme otsikkoaiheeseen. Paavali opettaa: ”*Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytyä*”. *Liha himoitsee Henkeä vastaan ja Henki lihaa vastaan. Ne*

ovat toisiaan vastaan, niin ettette tee sitä, mitä tahdotte. Mutta jos Henki johdattaa teitä, ette ole lain alaisia. (Gal. 5:16+).

Uudestisyntyneet ja uskon löytäneet on tullut osalliseksi Hengestä. Kristus on tullut asumaan synniseen. Mutta uudestisyntymisen jälkeenkin ihmisessä asuu synnin ruumis. Se osaa tehdä vain syntiä. Ratkaisevaa on se, kumpi voima meitä hallitsee ja kumman mieli on saanut hallintavallan, lihan vai Hengen. ”Niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen mieli. Lihan mieli on kuolema, mutta Hengen mieli on elämä ja rauha. Lihan mieli on näet vihollisuutta Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu eikä voikaan alistua Jumalan lain alle. Ne, jotka ovat lihan vallassa, eivät voi olla Jumalalle mieleen. Te ette kuitenkaan ole lihan vallassa vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki asuu teissä. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa. Jos taas Kristus on teissä, ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta henki on elävä vanhurskauden tähden.” (Room. 8:5–10).

”Vai ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppele, hänen, joka asuu teissä ja jonka olette saaneet Jumalalta? Te ette ole itsenne omat, teidät on kalliilla hinnalla ostettu. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne.” (1. Kor. 6:12).

Jotta voimme vaeltaa Hengessä, meidän on tiedettävä tarkoin mitä liha on. Meidän oma luontomme, liha, on turmeluksen vallassa ja niinpä jos se vaikka haluaakin elää Jumalan sanan mukaan, se valitsee aina Jumalan lain kirjaimen. Liha on kiinnostunut laista ja se pyrkii tulemaan Jumalalle kelvolliseksi lakia noudattamalla. Jumalan laki on kuitenkin niin pyhä ja korkea, ettei mikään liha voi elää Jumalan mielen mukaisesti. Kirjoitettu on: ”... ei mikään liha tule vanhurskaaksi lain teoista.” (Gal. 2:16). Vaikka siis joku antaa vaikkapa kymmenykset Jumalan valtakuntaan, ei se hyödytä antajaa vielä millään lailla. Lakihan on sellainen, että yhden lain kohdanpitäminen ei riitä, vaan pidettävä koko laki. Ja vastaavasti, jos joku rikkoo lakia yhdessä kohden, joutuu hän koko lain tuomitsemaksi, ja tulee samalla kirouksen alaiseksi. ”Sillä se, joka muuten kaikessa noudattaa lakia mutta rikkoo sitä yhdessä kohdassa, on syyppää kaikilta kohdin” (Jaak. 2:10).

Liha on kiinnostunut siis aina lainkirjaimen vaatimuksista. Se haluaa elää pilkun tarkasti kaikissa Raamatun säädöksissä ja opetuksissa. Lihallisen kristillisyyden tunnusomainen piirre on juuri se, että se pyrkii tekemään kaikkea jumalisuutta matkimalla Raamattua ja erityisesti kaikkia sen muotoseikkoja. Siksi lihan kristillisyydellä on moninaisia sääntöjä ja vaatimuksia esitettävänä. Tee, tee, matki, matki, joko olet sitä tai tätä? ”Muista aina, muista aina, mieleen paina, mieleen paina hiukan sitä, hiukan tätä!” Tai toisen käännöksen mukaan: ”Käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle, läksy läksyn päälle, milloin siellä, milloin täällä!” (Jes. 28:10). Ja juuri näitä käskyjä on muotokristillisyyden pullollaan.

Millaisia nuo läksytykset ja käskyt sitten ovat tarkemmin kuvattuna? Tätä kaikkea voi kuvata seuraavin esimerkein: Kun arka sielu tulee etsimään apua vaikkapa huonon omantunnon soimauksiin, uupumukseen, tai vain sen tähden, että Herran Henki on alkanut tässä ihmisessä tekemään hyvän työnsä, sielu voi joutua kamalaan höykytykseen jo seurakunnan ovella ja siinä uskonyhteisössä, josta on tullut apua hakemaan. Ensimmäinen käsky kuuluu ehkä: ”Tee ratkaisu!” Niin että mitä? Tällaisestahan Raamattukaan ei puhu mitään. Ihmissielu ei edes aina tiedä sitä, mitä se sellainen edes tarkoittaa. Uupunut sielu tajuaa vain sen, että jotakin pitäisi vielä tehdä sielunpelastukseksi, vaikka voimat ja mahdollisuudet ovat olleet jo kauan tipotiessään. Evankeliumista ja armosta ei ole tietoakaan tämän oven suussa.

Jos tuleva ihminen on tullut uutena seurakuntaan, joku voi heti tivata: ”Oletko uskossa? Sitäkään ei uusi ihminen tiedä, että mitä se tuo taas tarkoittaa. Kukaan ei sitäkään välttämättä edes opeta. Evankeliumi on hukassa ja kadoksissa. Jos taas joku on löytänyt jollakin ihmeellisellä tavalla uskon, tulee jo seuraava kysymys: ”Oletko sinä jo todistanut? Oletko todistanut uskoontulostasi työpaikalla ja muuallakin? Todistaa pitää. Ja jos vieläkin sielu on Herran armosta jaksanut olla mukana, tulee seuraava kova rautaisannos: ”Oletko täyttyneet Hengellä? Oletko saanut Pyhän Hengen kasteen? Puhutko kielillä? Kielilläpuhuminenhan kertoo tämän, että on saatu Pyhän Hengen kaste,

kun jo kielilläkin puhutaan. Näin lahkosielun mielestä ovat opit. Utta yrittämistä jaetaan näin aloittelijan suoritusputkeen, jotta hän täyttäisi muutamien tosipyhimysten tarpeet. Jos vielä on tuosta kaikesta selviytynyt ehjin nahoin, kuuluu jo seuraava kysymys: ”Oletko jo käynyt uskovien kasteella? Uskovien kaste on nimittäin ainoa oikea ja Raamatullinen kaste, todistaa taas joku lahkohenki. Sieluparka voi suostua sellaiseenkin pakon edessä, ja monien väittämien ja selittelyjen seurauksena, seurakunnasta erottamisen uhalla - ja pelolla. Kun on sitten käyty kasteella, paahtaminen jatkuu yhä: ”Joko sinä maksat kymmenykset? Sinun tulee olla näet vielä kuuliaisempi ja maksaa täydet kymmenykset, koska niin Herra käskää. Oletko lukenut: *”Tuokaa täydet kymmenykset varastohuoneeseen, että minun huoneessani olisi ruokaa. Koetelkaa näin minua, sanoo Herra Sebaot. Totisesti minä avaan teille taivaan ikkunat ja vuodatan siunausta yltäkyläisesti.”* (Mal. 3:10). Kukaan ei kuitenkaan kerro, että Mooseksen laki ei ole edes voimassa uskovien elämässä. Laki on vain Kristukseen asti. Mutta nyt sielu taas säikähtää ja alkaa heti toimittaa kymmenykset seurakunnan johtajien pohjattomaan kirstuun. Kukapa muu maksaisi opettajien palkat ja päivärahat ja kilometrikorvaukset? Niinpä tuo arkajalka aloittelija joutuu myös siihen maksumieheksi. Muitakin kysymyksiä ja vaateita satelee: ”Ethän sinä vain tupakoi? Oletko juonut joskus viinaa? Kahvin- ja teenjuonti on joissakin piireissä tosi paha tapa. Lihan syönti on kauheaa pakanuutta ja barbaarimaista. Naisena olo on vieläkin vaikeampaa: ”Et voi pukeutua noin, eikä tukkasi voi olla noin, ja miksi käytät kaulakorua? Etkö tiedä, että tuo tuollainen on maailmallisuutta. Nuo sinun opiskelusikin ovat hieman kyseenalasia. Maailmallisuutta ne ovat.” Naisena oleminen tällaisissa seurakunnissa on todella tarkkailun alaista. Mutta paahtaminen jatkuu: ”Ja sitten on vielä tuo kauhea helvetin sontaluukku, televisio. Kuuluu kuulemma joillakin uskovillakin olevan sellainen”, joku marmattaa. ”Radion voi vielä jotenkin pitkin hampain hyväksyä ja no, puoluelehden. Sitten joku tosihengellinen lehti voi tulla. Teen nyt sinulle vielä tosi kysymyksen: Oletkos ihan kokonaan luopunut maailmasta?” Näitä kaikkia kyselee ja vaatii tekopyhä, vanha seurakuntalainen uudelta, jo pitkällä tekopyhyiden tielle päässeeltä keltanokalta. Tavaraa tulee vastaan kuin urkupyssystä. Ei toki niin, että ei myös maailman hengestä tulisi pesäeroa tehdä, mutta pyhitys ei ensisijaisesti siitä liikkeelle lähde. Kyllä oma pesä pitää ensin puhtaaksi saada.

Eipä ihme, että seurakuntasalit herätyskristillisyydessäkin ammottavat tyhjiyttään. Tällainen seurakuntamaailma on kaikessa karuudessaan pelkkää lihallsuutta. Seurakunnat ovat usein lihan seurakuntia. Käskytykset eivät tule Herralta, vaikka niitä jopa profetian hengessä saarnataan. Kaikki voi tulla syvältä pimeyden maailmasta. *”Lihan mieli on kuolema, mutta Hengen mieli on elämä ja rauha. Lihan mieli on näet vihollisuutta Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu eikä voikaan alistua Jumalan lain alle. Ne, jotka ovat lihan vallassa, eivät voi olla Jumalalle mieleen.”* (Room. 8:6-8). Tällainen kristillisyydenmuoto opettajineen ei voi olla Jumalalle mieleen. Siksi siellä missä pitäisi olla kirkkain valkeus, onkin synkkä pimeys. Jeesus sanoo: *”...Jos siis se valo, joka on sinussa, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys!”* (Matt. 6:23). Kun Hengen tulisi hallita, liha surkeudessaan on hallitsija ja päällepäsmäri. Tässä puhun nyt erityisesti monista herätyskristillisyyden yhteisöistä. Ei ole siis kovin suuri ihme, että juuri tällaisista seurakunnista ja yhteisöistä tulevat monet näiltäkin luennoilta apua hakemaan.

Parannusta syntien anteeksisaamiseksi pitää saarnata, mutta siitä pitää olla kaukana kaikenlainen käskytyks ja komentelu. Lihallinen uteliaisuus toisen ihmisen sieluntilasta on myös tuomittavaa. Emmehän kysele sitäkään toisilta uskovilta, missä kohtaa toinen juuri nyt on pyhityselämässään tai mille portaalle on ehtinyt. Lihallista kaikki tämä tällainen utelu on.

Liha ja laki kuuluvat aina yhteen. Sanoin synti ja laki. Lihan mieli ja hengellinen kuolema kuuluvat samoin samaan purnukkaan. Siellä missä ollaan lain alla, saa seurakuntalainen sitäkin pelätä, ettei tule raiskatuksi tai muutoin hyväksikäytetyksi. Jopa lapset ovat vaarassa, omat, sukulaisten lapset ja vieraamat. Lihan ihmiset ovat sellaisia. Sellaista saa laki aikaan. Laki vain lisää syntiä ja lisää Jumalan vihaa. Laki on tosin hyvä, kun sitä lain mukaan käytetään.

Synti on syntiä. Todellinen synti on aina ensiksi sisäistä, ei niinkään ulkonaista. *”...se, mikä tulee suusta ulos, on lähtöisin sydäimestä, ja se saastuttaa ihmisen. Juuri sydäimestään lähtevät pa-*

hat ajatukset, murhat, aviorikokset, siveettömyys, varkaudet, väärät todistukset ja herjaukset. Nämä ne ihmisen saastuttavat, ei se, että syö pesemättömin käsin.” ” (Matt. 15:18,20). Sisin on ensiksi saatava puhtaaksi, ei ulkonaiset menot ja lainkirjain ole kovin tärkeitä. Sydämen kovuus ja itsensä korottaminen, teeskentely, näyttelemine, tekopyhyys ja muu sellainen tulee ihmisen sydäimestä ja se on syntiä ja Herralle kauhistus. Ylpeä ja narsissinen luonto loukkaantuu kovin herkästi. ”Minua, joka olen seurakunnan nöyryin ihminen, loukattiin viimeviikollakin kahdesti ja tosipahasti”, sanoi tosihurskas seurakunnan kirkkoherra.

New Yorkin WC-tornien tuhoutuminen ja lentokonekaappaukset ovat yksi esimerkki siitä, miten oikea sisäinen torjuntatyö on tärkeää. Tähtien sota oli käynnistetty ulkonaisien uhkien torjumiseksi. Mutta nyt oli tullut oikea mokien moka. Vihollinen oli jo leirissä ja se sai tehdä myyräntyötään esteettä. Yhdysvaltain tärkein keskustiedustelupalvelu on CIA, jonka tehtävänä on ulkoinen tiedustelu ja ulkoisten uhkien löytäminen. FBI on Liittotutkimusvirasto ja Yhdysvaltain keskusrikospoliisi, joka tutkii erityisen vakavia ja osavaltioiden rajoja ylittäviä rikoksia. Molemmat järjestöt olivat ek-syksissä. Yhteinen tiedonjakokaan ei toiminut. Kävi niin kuin kävi. Iskuissa kuoli yhteensä lähes 3 000 ihmistä, joista yli 2 700 sai surmansa kaksoistorneissa ja niihin lentäneissä lentokoneissa.

Näin voi käydä ihmisen sisimmässäkin. Hurskas sielu torjuu maailmaa ja muuta ulkoista viholista, mutta ei ymmärrä, että todellinen vihollinen on jo omassa leirissä. Vihollinen on tässä tapauksessa oma lihallinen minä ja pimeyden ruhtinas, joka käyttää lihaa välineenään. Siksi on välttämätöntä tuntea omaa itseään ja sen kataluutta.

Paavali kirjoittaa galatalaisille: ”*Oi te älyttömät galatalaiset! Kuka on lumonnut teidät, joiden silmäin eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna? Tämän vain tahdon saada teiltä tietää: lain teoistako saitte Hengen vai uskossa kuulemisesta? Niinkö älyttömiä olette? Te aloititte Hengessä, lihassako nyt lopetatte? Niin paljonko olette turhaan kärsineet? - jos se on turhaa ollut. Joka siis antaa teille Hengen ja tekee voimallisia tekoja teidän keskuudessanne, saako hän sen aikaan lain tekojen vai uskossa kuulemisen kautta.*” (Gal. 3:1-5). Tämä lienee nytkin monien harhaa ja älyttömyyttä. Hengessä kaikki alkoi ja nyt laissa lopetetaan. Henki teki eläväksi, mutta nyt laintoissa jatketaan, niinkö?

Henki

Luimme äsken: ”*Henki yksin tekee eläväksi, lihasta ei ole mitään hyötyä*” ja että ”*Hengen mieli on elämä ja rauha*”. Hengen laki on vapauden laki. Henki on elämä. ”*sillä elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista. Mikä laille oli mahdotonta, koska se lihan vuoksi oli heikko, sen teki Jumala. Hän lähetti oman Poikansa syntisen lihan hahmossa ja synnin tähden ja tuomitsi synnin lihassa, jotta lain vanhurskauden vaatimus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan vaan Hengen mukaan.*” (Room. 8:2-4).

Galatalaisille kirjoitettiin: ”*Joka kylvää lihaansa, niittää lihasta turmeluksen, mutta joka kylvää Henkeen, niittää Hengestä iankaikkisen elämän*” (Gal. 6:8). Jos meillä ei ole Henkeä, olemme tuhon omat. ”... *jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa*” (Room. 8:9). ”*Todellisia ympärileikattuja olemme me, jotka Jumalan Hengessä palvelemme Jumalaa ja kerskaamme Kristuksessa Jeesuksessa emmekä luota lihaan*” (Fil. 3:3).

Martti Luther on todennut että hyviä pääsiäissaarnaajia on kyllä, mutta vähän hyviä helluntaisaarnaajia. Hän tarkoittaa sitä, että monet opettajat osaavat neuvoa sieluja vanhurskautumiseen asti, eli johtaa heitä uudestisyntymiseen ja uskoon asti, mutta he eivät osaa jatkaa siitä eteenpäin. He eivät osaa puhua pyhityksestä. He eivät osaa opastaa uskovia pyhään elämään, vaan nämä jäävät ikuisiksi lapsiksi Kristuksessa. Monet opettajat tuntevat siis pääsiäisen sanoman, mutta eivät tunne helluntaita. Toki on ihana asia, kun joku löytää pääsiäisen sanomasta uuden elämän. Mutta miksi se siihen päättyy? Opetus loppuu siihen. Ei kuullakaan tervettä opetusta Hengestä. Kyllä pyhityssaarnaajiakin toki riittää, mutta he vetoavat usein siihen, että jokin osa pyhityksestä on myös ihmisen

suoritettava ja pyhityksestä tulee sellaista, joka on Jumalan ja ihmisen yhteistyötä. Hengellisesti sivistynyt uskova oppii tällaista oppia kavahtamaan.

Maailma on pullollaan lihanpyhityksessä eläviä ihmisiä. Kuitenkin heistä näkyy ja kuluu tuo inhoittava liha. Sydämen kovuus ja vaatimusten kuormat kuuluvat heidän maailmaansa. Myös monenlaiset viisauden opit edustavat lihan valtapiiriä.

Jos joku pyrkii selvittämään itselleen, mitä Raamatussa mainittu Hengessä vaeltaminen tarkoittaa, mistään ei löydy opetusta. Kukaan ei tiedä. Vähitellen etsijä huomaa, kuinka Luther oli todella oikeassa huomattessaan, kuinka vähän on aitoja helluntaisaarnaajia. Näin kaikki elämä uudestisyntymisestä eteenpäin on outoa ja kummallista myös monille uskoville. Yhä uudelleen voi kuulla saarnaa, että on pysyttävä vain lähtökuopissaan ja rantapusikossa, eikä saa lähteä aavalle merelle seilailemaan. Tämä tarkoittaa, ettei pyhityselämää saisi ollakaan, ja kaikki opetus tästä on kiellettyä ja harhaoppia. Tästä johtuu, että monet ihmisen henkiset vammat lapsuudesta lähtien ovat hoitamatta. Parhaimmassa tapauksessa käytössä on vain syntien anteeksiantamus, joka sekin on ihana asia huonon omantunnon rauhoittamiseksi. Se sopii siihen ja on Jumalan lahja. Se ei kuitenkaan auta sielunvammoissa, jotka tarvitsisivat toisenlaista hoitoa. Sellaista ei ole juuri seurakunnissa ja herätysliikkeissä saatavana. Sen vuoksi katkeruus, alamittaisuus, pelot, sulkeutuneisuus, jännitystilat ja hyväksikäyttö ja monet muut raskaat vammat ovat hoitamatta. Kristuksen veri on taivaan lahja syntikysymyksessä, mutta ihmisen sisäiset vammat eivät ole useinkaan syntiä. Kyse on toisenlaisesta sairaudesta. Ne ovat usein ulkoapäin aiheutettuja. Tekijän itsensä pitäisi saada synninpäästö, ei uhrin. Kuitenkin usein juuri uhri kantaa raskasta omantunnon taakkaa, kun on annettu ymmärtää juuri hänen itsensä olevan syyppää tähän kaikkeen. Tarvitaan todella tervettä oppia sisäisestä parantumisesta.

Hengessä vaeltaminen tarkoittaa, että emme pyri ensinnäkään elämään Jumalan tahdon mukaista elämäämme pelkästään lainkäskyjä noudattamalla. Toisekseen olemme ristiinnaulinneet turmeltuun luontomme ja kuolemme näin pois koko ajan synniltä. Annamme Hengen johtaa meitä, emmekä anna muotoseikkojen ja kaikenlaisen kirjaimellisuuden estää Hengen työtä meissä. *”Mutta nyt olemme päässeet irti laista ja kuolleet sille, mikä piti meitä vallsaansa, niin että palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa.”* (Room. 7:6).

Mitä on tuo vanha hapatus? Tuo kirjaimen vanha? Vanhan minän hallitessa ihminen valittelee luontonsa mukaisesti: ”Ei minusta ole mihinkään. En minä tästä paremmaksi tule. Minä olen huono ja puutteellinen. Olen minä kai yrittänyt, mutta ei minusta pyhimystä tule. Yrittäköön paremmat. Olen masentunut. Kaikki tuntuu niin ahdistavalta. En minä jaksa. Olen minä Jeesukselta apua pyytänyt, mutta taitaa auttaa vain parempia. Kaikkea tätä lihan minän ruikuttaa.

Mutta entäpä mikä on Hengen mukaan elävän mieli? Hän vaeltaa Hengen uudessa tilassa? Uusi luomus ja Hengessä vaeltaja sanoo: *”Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa”* (Fil. 4:13). Ja: *”...minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.”* (Gal. 2:20). Voin vaikka vuoria siirtää. Herrani on näet sanonut: *”Totisesti minä sanon teille: jos joku sanoisi tälle vuorelle: 'Nouse ja heittäydy mereen', eikä epäilisi sydämessään vaan uskoisi sen tapahtuvan, mitä hän sanoo, niin se hänelle tapahtuisi.”* (Mark. 11:23). Niinpä ei ole vaikeuksien vuorta, joka ei olisi kukistettavissa. Kaikki on mahdollista, sillä minulla on Jumalan voima. Voitto tulee Jeesuksessa. Tulen täyteen iloa, rauhaa, ja riemu täyttää sydämen, kun tätä kaikkea ajattelen. Ihana on tämä tie. Minä olen Jumalan rakkauden kohde ja siksi sydämen kyllyydestä suuni puhuu. Kuinka minä rakastankaan evankeliumia, sillä se on minun voimani. Kristus Jeesus ei koskaan minusta luovu. Luen kiitollisuudella Sanasta: *”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä! Hän on siunannut meitä kaikella Hengen siunauksella, taivaallisilla aarteilla Kristuksessa”* (Ef. 1:3).

Tämä kaikki edellinen vaatii paljon ymmärrystä ja Sanaan juurtumista. Jumalan Henki ja Jeesus Kristus saavat meidät sisäistämään kaiken tämän ja ottamaan sen vähitellen omaksemme. Se voi viedä aikaa, mutta se saadaan omaksi anomalla, taistelemalla ja uskomalla.

Kiitos Jumalalle hänen käsittämättömän suuresta armosta meitä kohtaan, jotka uskomme!
Aamen.